

Robi bácsi – mert ekkor már mindenki így szólíthatta – 1980-tól kezdve látta el minden ellenszolgáltatás nélkül a munkát a Városszépítő Egyesületben. Később egy riport során szóba került, hogy az Egyesület közel ezer főt számláló tagjainak nagy hányadát személyesen ismerte. Ezért ha valamelyikük elhunyt, mindig fájdalommal vette ki annak kartonját a tagságot nyilvántartó dobozból. Ez idén, az Egyesület február 1-jén tartott közgyűlésen még részt vett, vidáman beszélgetett velünk. De néhány nappal később, február 8-án a jó Isten az ő kartonját is kivetette a dobozból. 19-én kísértük utolsó nyugvóhelyére a Szent Mihály temetőben.

VARGA IMRÉNÉ | Száz éve született Bérci Jenő (1910–1979)

*Nem múlnak űk el, kik szívünkben élnek,
hiába szállnak árnyak, álmok, évek.
(Juhász Gyula)*

Bérci Jenő – akit sokaknak Zigi bá’ néven él az emlékezetében – 1910. március 1-jén született Sopronban, szülei Bruckbauer Rezső és Sowitschberger Katalin voltak. Nagyapja, Bruckbauer János, Wilkenauból (Csehország) indult el és telepedett le Sopronban. Elemi iskoláit az evangélikus népiskolában végezte, majd a Széchenyi István Főreáliskolában folytatta tanulmányait, ahol érettségít tett. Érettségi után katonai szolgálatra vonult be, ennek letelte után 1932-ben Sopron Vármegye Alispáni Hivatalához nyert beosztást mint díjtalan kiegészítő. Ezzel egy időben kérte nevének Bruckbauerról Bércire való magyarosítását. A díjtalan kiegészítóből vármegyei számvevői alkalmazott lett, 1940-ben pedig vármegyei díjnokká nevezték ki.

1933 és 1943 között négyszer hívták be katonai szolgálatra. Megjárta a Felvidéket, Erdélyt és a Don-kanyart, ahonnan súlyos sérüléssel tért haza. A háború után újra elfoglalta régi munkahelyét, ahonnan 1950. július 1-jével, Sopron vármegye megszűnésével nyugdíjazták. Ezt követően a család szőlőjét gondozta, ápolta – ő, aki alkoholt sohasem fogyasztott...

1952-ben a Soproni Testnevelési és Sport Tanácsnál, 1957-ben a Soproni Mérnöki Hivatalnál, 1958-ban a Soproni Vasutas Sport Egyesületnél dolgozott mint alkalmi munkás. 1959. április 13-án vették fel a Soproni Víz és Csatornaművekhez úszómesternek a Kisuszodába. Ennek megszűnésével a Löver uszodába került s itt dolgozott egészen 1979. március 15-én hirtelen bekövetkezett haláláig.

Egész életét a sport és az egészséges életmód vezérelte. A gimnáziumi években tornából mindig jeles volt. 1928-ban már az iskola vízipóló csapatának tagja. 1930-

ban ez a csapat megnyerte a győri kerületi bajnokságot. Tagjai: Fekete Tibor, Bruckbauer Jenő, Friedrich Árpád, Mattesz Béla, Weiszbeck (Vécsei) Vilmos és Hauer Antal. 1931-ben már a PUES (Pannonia Úszó Egyesület, Sopron) vízipóló csapat oszlopos tagja. Az 1930-as évek elején a vízipóló csapat nagyszámú érdeklődőt vonzott a Nagyszodába. 1936-ban megnyerték az északnyugati kerületi bajnokságot a székesfehérvári AK ellen. 1937-ben II. osztályú országos bajnok lett a csapat. A győri ETO és a PUES visszavágó mérkőzésen 1938-ban Nagyszodában játszott Németh, Arszin Miklós, Bérci Jenő, Lamm Péter, Hauer Antal, Vécsei Vilmos, Hauer Sándor. A pólózás mellett atlétizált is. Mezei futóversenyeken és stafétafutásban a gimnáziumi csapat tagja. 1930-ban és 1931-ben az örökös vándoríjat nyerték el Rátz Géza, Éhn József, Fritz István, Gerencsér László és Bruckbauer Jenő. 1931-ben 800 és 1500 méteres síkfutásban első helyen végzett. Télen síelt és korcsolyázott a „Bakteron” és a befagyott Nagy- és Kisuszodában.

A harmincas években történt, hogy Kappel Zsuzsannának beöltözve regisztráltatta magát a Daloshegyen megrendezett farsangi síversenyen hátikosárral a hátán. A lejtő alján felbukott és akkor derült fény a „csalafintaságra”, amit addig senki sem vett észre. 1943-ban már a PUES választmányi, 1947/48-ban a SUE tagja és szakosztály-vezetője.

Mi, akik az 1950-es évektől tagjai voltunk az Úszó Egyesületnek, kedves alakjával mindennap találkoztunk a Kisuszodában. Sok gyereket tanított meg úszni és amellet a pólósok edzője volt. A fiúkat gyakran hívta ki gyümölcsévsre szőlőjébe, minket, lányokat pedig elvitt a Danis Cukrászdába fagyaltozni. Mindig mosolygott, kedvesen tudott velünk beszélni, de ugyanakkor szigorú és igazságos is volt. Józan életű, megbízható, rendes ember lévén nagyon sokan tisztelték, többek között az úszók szülei is,

akik gyermekeiket nyugodtan rábízhatták. Hiszen akkoriban a szünidő minden napját az uszodában töltöttük. Mindenkihez volt egy pár kedves szava, legyen az felnőtt vagy gyermek.

Születésének 100-ik évfordulóján sok szeretettel emlékezünk rá és őrizzük szívünkben kedves alakját, mosolyát. Az emlékezés keretén belül március 7-én került sor a Csík Ferenc uszodában emléktáblája felavatására és úszó emlékverseny megrendezésére.